

Til Johanne

En Fille hyste var dit Bo,
dit Udtyr var hin ring:
ej Faar, ej Poin, ej Kest, ej Ko
Du maaned met et bringe;
Du baed sigt - paa Fjeldets Rind,
Du etot hin last - saa sagde hin
din stonke Rivalind;
Du ~~bar~~ fra Fjeldet med til ham
din Kordighet - og saa den Skam,
som Gostfalk ^(Kant) fiende.

For Skammen blev vel tiukt hvor skind,
da Præsten fik sagt Amun,
og da man i den ellierte Skind
fik klappet Samel sammen;
af Skammen vakte Hylten op
med Gæs til Ko paa Tægts Top,
med tomme Talriks-Rækker:
men tank for selsomt: Lølen lo
helt med lilt og maadigt til de To
iat gemme Væggens Sfrækker.

En Treglænde blev dit Bo,
din Medgift sig Du lagde:
det var ej Raar, det var ej Ko,
men - efter hvad man sagde -
det var en Tute-Blæse rimt,
en sigtig Gilt saa frisk og sind,
som Nogen kunde fiende;
hin kom ^{med} Sol hin kom ^{ved} ham,
hin kom fra Gilt - er det en Skam
for nogen fortjint Thinde?

Og var der traugt, saa kuste Du
fra Kjemmet intet hede,
en dygtig Arm, en vildsom Hvi
var Bro fra dine Tænde;
Du bleguet ej bog Ryens skind,
Du fattede i en vild Natur
som Kildrens Rivalind;
Du diet selv med Jædens Lygt
din Moders usaltes pante Blygt
i Bjalkefulden ind.

Veliguet Du, som git til ham
og gav ham, hvort Du sigt:
som Pægt: Kaa og Tude: Skam
kan Hjortets Vægts kant sigt
og faust, at Skanden vippet op
imod den Hylte, paa hin Top
den gamle Pastoros hies:
veliguet Du, hvis Skind & best,
hvis Gal & ren og Hjortet best
mer end for fiendet Friey!

Monday. Jul 18
H.D.